

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Energy produkt plus s.r.o.**
sídlem Nádražní 566, Světlá nad Sázavou
zastoupen Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem
sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2021, č.j. 43594/21/5000-10612-712945,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16.12.2021, č.j. 43594/21/5000-10612-712945, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 5.8.2021, č.j. 1374971/21/2900-31471-706374 a č.j. 1374974/21/2900-31471-706374, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2021, č.j. 43594/21/5000-10612-712945, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 5.8.2021, a to platební výměr č.j. 1374971/21/2900-31471-706374, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 9 286 250 Kč, a dále platební výměr č.j. 1374974/21/2900-31471-706374, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 1 638 750 Kč.
2. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce porušil podmínky poskytnutí dotace, což mělo za následek porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), přičemž za porušení rozpočtové kázně uložil žalobci odvod v celkové výši 10 925 000 Kč. Tato částka byla rozdělena v poměru jednotlivých zdrojů financování (85 % do Národního fondu, 15 % do státního rozpočtu) v souladu s § 44a odst. 3 písm. a) a d) zákona o rozpočtových pravidlech.
3. Závěry správce daně potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím.

I. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce namítá, že správce daně i žalovaný podřadili veškerá domnělá pochybení pod porušení zásady transparentnosti, což mělo zásadní vliv na stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Dle žalobce by byl, v případě zjištění č. 1, přílehavější závěr o krácení soutěžní lhůty. Pokud jde o zjištění č. 3, kdy smlouva o dílo neměla dle správce daně odpovídat požadavkům zadávací dokumentace, zjištění č. 4, jehož obsahem je prodloužení termínu plnění o dva měsíce, zjištění č. 5 ohledně zrušení zádržného, zjištění č. 6 vztahující se ke změnám původního projektu a zjištění č. 7, dle kterého využitím subdodavatele žalobce ztížil kontrolu zadávacího řízení, tyto žalobce považuje za nedůvodné a nezakládající pochybnosti o transparentnosti jednání.
5. V doplnění žaloby ze dne 20.9.2022 žalobce upozornil, s odkazem na nařízení Rady (ES) č. 2988/95 ze dne 18.12.1995, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení č. 2988/95“), a ve spojitosti se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, na uplynutí prekluzivní lhůty nejen pro zahájení daňové kontroly, ale rovněž pro vydání napadených platebních výměrů.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného i správce daně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za zákonné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

8. Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný rozporuje aplikovatelnost nařízení č. 2988/95 i žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu na nyní posuzovanou věc. Žalovaný dovozuje, že prekluzivní lhůta pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně se řídí výhradně zákonem o rozpočtových pravidlech.
9. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rovněž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. V posuzované věci je nesporné, že žalobci byla dne 1.11.2011 poskytnuta na jeho účet dotace na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. 2308-10/3.1EED02-669/10/08200 v rámci Operačního programu Podnikání a inovace ze dne 15.9.2010 na projekt „Výstavba bioplynové stanice Číhošť“. Na základě výsledku daňové kontroly zahájené dne 22.1.2020 byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, a to dvěma platebními výměry ze dne 5.8.2021.
13. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.3.2019, č.j. 10 Afs 65/2018-42, plyne, že *„Rozlišování zdroje financování má své opodstatnění. Je třeba především rozeznávat, zda se neoprávněně použití dotýká prostředků z Evropské unie či nikoliv. V závislosti na tom se může lišit také konečný příjemce odvodu za porušení rozpočtové kázně. Peněžní prostředky, které stěžovatel neoprávněně použil v nynější kauze, pocházely zčásti ze státního rozpočtu... a zčásti z Národního fondu ... Národní fond tvoří převážně peněžní prostředky, které svěřuje Evropská unie České republice k realizaci programů nebo projektů spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie [viz § 37 odst. 1 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech]. Požádá-li Evropská komise o vrácení neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků z rozpočtu Evropské unie poskytnutých z Národního fondu, převedou se tyto prostředky z Národního fondu do rozpočtu Evropské unie (viz § 38 odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech). Těmto závěrům pak odpovídá postup, kdy v rámci správy odvodů byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 85 % do Národního fondu a ve výši 15 % do státního rozpočtu.*
14. Ze zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Zároveň zákon o rozpočtových pravidlech stanoví speciální prekluzivní lhůtu pro vyměření odvodu a penále, a to do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, přičemž toto pravidlo platilo již před vstupem ČR do EU a platí nadále.

15. Předně je zdejší soud povinen zabývat se otázkou prekluze (nález Ústavního soudu sp. zn. I. US 1169/07, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS). Uplynutí prekluzivní lhůty je významnou hmotněprávní skutečností, k níž soud ve správním soudnictví přihlíží z úřední povinnosti; teprve dojde-li k závěru, že prekluzivní lhůta neuplynula, je dán prostor zabývat se ostatními námitkami.
16. Ve vztahu k posuzované věci nelze opomenout úpravu dané problematiky komunitárním právem vyplývající z přímo použitelných právních aktů Evropské unie. V oblasti hospodářské soudržnosti členské státy v souladu s čl. 4 odst. 2 písm. c) Smlouvy o fungování Evropské unie svěřily Evropské unii část svých pravomocí a společně s ní uplatňují v této oblasti sdílenou pravomoc. Členské státy pak dle čl. 2 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie mohou vytvářet a přijímat právně závazné akty, avšak svou pravomoc vykonávají pouze v tom rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala, případně ji mohou opět vykonávat v rozsahu, v jakém se Unie rozhodla svou pravomoc přestat vykonávat. Unijní právo, konkrétně čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95, mj. ukládá České republice povinnost zpětně vymáhat neoprávněně nebo protiprávně vyplacené prostředky.
17. V nyní posuzované věci pochází 85 % prostředků dotace ze zdrojů Evropské unie (ze strukturálních fondů), proto musí být aplikováno nařízení ES č. 2988/95, které představuje horizontální předpis pro boj proti podvodům v členských státech, který stanovuje pro účely ochrany finančních zájmů Unie obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství. Nesrovnalostí se pak ve smyslu čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení rozumí jakékoli porušení právního předpisu v rámci Společenství (resp. Evropské unie) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství či formou neoprávněného výdaje.
18. Jestliže tedy subjekt poruší podmínky dotace poskytnuté, byť i zčásti, z rozpočtu Evropské unie, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
19. V nyní posuzované věci spatřoval správce daně porušení podmínek poskytnuté dotace v porušení zásad pro výběr dodavatele (zejména zásady transparentnosti), jež mohlo mít vliv na výsledek zadávacího řízení. Tento závěr dovodil na základě kontrolních zjištění, že žalobce v zadávací dokumentaci, která byla k dispozici od 5.8.2010, vymezil předmět zakázky nedostatečně (dokumentace neobsahovala přesnou kompletní charakteristiku zakázky a technické údaje), smlouva o dílo ze dne 20.9.2010 neodpovídala požadavku zadávací dokumentace, dodatkem ke smlouvě ze dne 14.4.2011 byl prodloužen termín předání díla a znemožněno naplnit dílčí kritérium pro hodnocení nabídek v podobě sankce za nedodržení termínu s váhou 25%, a dále došlo ke zrušení zádržného, v průběhu realizace zakázky došlo ke změnám původního projektu a zakázka nebyla realizována v souladu se zadávacími podmínkami a vítěznou nabídkou (viz žádost o povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 9.9.2011), technologickou část stavby nedodal subdodavatel, kterým vítězný dodavatel prokazoval splnění technických kvalifikačních předpokladů, kolaudační souhlas měl být doložen dne 19.3.2013, přičemž se tak stalo až dne 18.7.2013.

20. Porušení podmínek poskytnuté dotace s ohledem na zdroj jejího financování představuje zároveň nesrovnalost dle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95. Zdejší soud konstatuje, že v čl. 3 nařízení č. 2988/95 je obsažena následující úprava prekluzivních lhůt:

„1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2“

21. Ve světle rozsudků SDEU ze dne 29.1.2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07; ze dne 17.9.2014, Cruz & Companhia, C-341/13; ze dne 11.6.2015, Pfeifer & Langen II, C-52/14; či ze dne 3.9.2015, Sodial International, C-383/14, je zřejmé, že čl. 3 nařízení č. 2988/95 dopadá nejen na řízení, jejichž účelem je uložení sankce, ale i řízení, jejichž výsledkem je uložení správního opatření, které může být v souladu s čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení chápáno rovněž jako odnětí neoprávněně získané výhody spojené s povinností zaplatit nebo nahradit neoprávněně získané prostředky. Zdejší soud proto nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného uvedené v doplnění vyjádření k žalobě, že v posuzované věci se nejedná o „vrácení dotace“, a tudíž že se na věc uplatní výlučně právní úprava obsažená v § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., podle níž odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně, a nikoli nařízení č. 2988/95.
22. Na základě uvedených rozsudků SDEU, jejichž rozbořem se zabýval i Nejvyšší správní soud v bodu 29 rozsudku ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, nelze dospět k jinému závěru, než že na řízení o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně se v případě žalobce uplatní prekluzivní lhůty obsažené v nařízení č. 2988/95, neboť tento odvod představuje formu náhrady neoprávněně získané částky z unijních prostředků a správní opatření ve smyslu citované judikatury SDEU (viz i výše citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.3.2019, č.j. 10 Afs 65/2018-42).

23. Článek 3 nařízení č. 2988/95 obsahuje úpravu prekluzivních lhůt jednak pro zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace, dále lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci a lhůtu pro výkon rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci. Ze systematiky článku je zřejmé, že odstavec první upravuje lhůty pro zahájení a ukončení samotného řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci. Odstavec druhý pak obsahuje navazující úpravu týkající se prekluzivní lhůty pro výkon tohoto rozhodnutí. Oba zmiňované odstavce obsahují rovněž vlastní úpravu přerušení a stavení prekluzivních lhůt.
24. V této souvislosti je nezbytné odkázat na rozsudek SDEU ze dne 6.10.2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und-export, ve věci C-59/14, ze kterého vyplývá, že za okolností, kdy bylo porušení unijního práva zjištěno až poté, co došlo k poškození rozpočtu, začíná běžet prekluzivní lhůta **od okamžiku, kdy mohlo dojít k poškození souhrnného rozpočtu Unie, resp. nesrovnalosti**.
25. Pokud jde o prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení, z čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 vyplývá, že okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti, je ve smyslu citované judikatury SDEU okamžik poskytnutí dotace (1.11.2011), neboť nejpozději tímto dnem došlo k porušení právního předpisu Společenství (Evropské unie) vyplývajícího z předchozího jednání žalobce (kromě porušení zadávacích podmínek spočívajícího v nedoložení kolaudačního souhlasu dne 19.3.2013), v důsledku kterého mohl být poškozen souhrnný rozpočet Unie, a to formou neoprávněného výdaje (k pravidlům počítání lhůty rovněž viz body 23 až 26 citovaného rozsudku SDEU ve věci C-59/14). V nyní posuzované věci tak ve smyslu nařízení č. 2988/95 mělo být řízení zahájeno **nejpozději dne 1.11.2015**, případně měly být činěny úkony přerušující běh prekluzivní lhůty.
26. Je třeba zdůraznit, že zákon o rozpočtových pravidlech žádnou odlišnou úpravu pro zahájení řízení v delší lhůtě než čtyřleté (ve smyslu možné výjimky dle čl. 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95) neobsahuje. Upravuje pouze maximální délku prekluzivní lhůty pro rozhodnutí, tudíž na zahájení řízení je třeba aplikovat přímo (posuzovaná věc se týká již období po vstupu ČR do EU) právní úpravu dle čl. 3 nařízení č. 2988/95, tedy aplikovat lhůtu čtyř let.
27. Z předloženého správního spisu vyplývá, že k prvnímu úkonu v souvislosti s prověřením čerpání dotace došlo dne **22.1.2020**, kdy správce daně zahájil ve smyslu § 87 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), daňovou kontrolu, tudíž se tak stalo jednoznačně po uplynutí čtyřleté prekluzivní lhůty pro zahájení řízení ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95. I kdyby se zahájení daňové kontroly týkalo dílčího porušení podmínek dotace (nedoložení kolaudačního souhlasu ve stanoveném termínu), k němuž mělo dojít dne 19.3.2013, tak i tu by musela být kontrola ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 zahájena dne 19.3.2017.
28. Ve vztahu k argumentaci žalovaného ve vyjádření k doplnění žaloby zdejší soud považuje za vhodné doplnit, že pokud jde o absolutní limit pro promlčení stíhání nesrovnalostí ve smyslu rozsudků SDEU pro rozhodnutí o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, ta činí dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, *dvojnásobek promlčecí doby ve smyslu nařízení č. 2988/95, tudíž 8 let*. Pokud jde o právní moc rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, ta nastala v nyní posuzované věci dne 20.12.2021. V § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, na nějž žalovaný odkazuje, je přitom obsažena obsahově totožná právní úprava, jako v §10a

odst. 6 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS. Žalovaný tedy teoreticky mohl podle českého práva o odvodu za porušení rozpočtové kázně rozhodnout maximálně do 1.1.2022 (počítáno od 1.1.2012). Zdejší soud shodně s Nejvyšším správním soudem sdílí obdobné pochybnosti (bod 43 rozsudku ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS) o souladu citované úpravy prekluzivní lhůty ve smyslu § 44a odst. 8 věty poslední zákona o rozpočtových pravidlech s unijní úpravou prekluzivní lhůty ve smyslu nařízení č. 2988/95 za situace, kdy zákon o rozpočtových pravidlech neobsahuje speciální úpravu lhůty pro zahájení řízení pro porušení rozpočtové kázně. Nadto je nutné zdůraznit, že přímo aplikovatelné nařízení č. 2988/95 odvozuje počátek běhu prekluzivní lhůty od okamžiku nesrovnalosti (stejně tak i SDEU v rozsudku ve věci C-59/14), tedy zcela odlišně od vymezení počátku prekluzivní lhůty v zákoně o rozpočtových pravidlech.

29. Za situace, kdy však již samotná daňová kontrola byla zahájena dne 22.1.2020, tudíž po prekluzi práva správce daně ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 takovou kontrolu zahájit, nebylo důvodu, aby se zdejší soud dále otázce souladu právní úpravy obsažené v § 44a odst. 8 větě poslední zákona o rozpočtových pravidlech s unijní úpravou věnoval (a zvažoval položení předběžné otázky k SDEU). Pokud jde o část prostředků pocházejících z národního rozpočtu, i ve vztahu k nim byla zahájena daňová kontrola pozdě. Za situace, kdy judikatura správních soudů přistupuje k posouzení otázky prekluze v případě unijních dotací, jež jsou spjaté v různé míře s částečným financováním výdajů projektů i z národních prostředků, jednotně (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21.12.2023, č.j. 30 Af 39/2022-357, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.3.2022, č.j. 5 Afs 4/2021-66, č. 4333/2022 Sb. NSS, či ze dne 15.2.2024, č.j. 4 Afs 52/2023-85), nelze než konstatovat nemožnost vyměřit žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně.
30. Za tohoto stavu zdejší soud z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty podle 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil jako nezákonná jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i prvostupňová rozhodnutí správce daně. Věc pak vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

31. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto na náhradu nákladů řízení právo nemá. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobci vznikly náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč společně s náklady právního zastoupení za úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání žaloby a jejího doplnění společně s režijními paušály po 300 Kč, včetně částky odpovídající 21 % DPH, vše podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. března 2024

David Raus v.r.
předseda senátu